

Nancy Springerová

solace = spleť

snah = spánek

tis = smrt!!

*poslouch vidět
muže bez nosu*

*opuštěný kufřík
doktora Watsona*

NETFLIX

SLEDUJTE FILMY
S ENOLOU
HOLMESOVOU
NA NETFLIXU

Enola Holmesová

PŘÍPAD ZLOVĚSTNÝCH KYTIC

FRAGMENT

Enola Holmesová

Případ zlověstných kytic

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nancy Springerová
Enola Holmesová – Případ zlověstných kytic – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Enola
Holmes O V á

PŘÍPAD ZLOVĚSTNÝCH KYTIC

Nancy Springerová

FRAGMENT

BŘEZEN, 1889

Blázni nemají rozum, pomyslí si vrchní sestra. Ale právě nedostatek zdravého rozumu způsobuje vyšinutí, nebo ne? Tak například ten nový pacient. Kdyby měl alespoň trochu rozumu, tak by dnešní první jarní den cvičil venku s ostatními. Vždyť tam tak krásně svítí slunce. Poslouchal by příkazy („Stůj rovně! Zhluboka dýchej! Zvedni oči a obdivuj tu nádhernou oblohu! A teď pochoduj! První levá noha, RAZ-dva-tři-čtyři!“) a udělal by pro sebe alespoň něco dobrého, ale místo toho...

„Pustte mě ven,“ žádá už asi po sté. „Jsem *Angličan*! Takové zacházení s britským občanem nemůže být tolerováno.“ Mluví sice rozčileně, ale nekleje, to se mu musí nechat. I když na tom byl nejhůř a vzpíral se dozorcům, ani když dal pěstí do oka řediteli, ani tehdy nebyl sprostý. Jen si pořád stěžuje: „Pustte mě ven. Dožaduji se svých práv jakožto oddaný služebník královny. Pustte mě ven z téhle zpropadené rakve, říkám vám!“

„To není rakev, pane Kippersalte.“ Sestra sedí na nepohodlné dřevěné židli, která je vystlaná jen jejími objemnými pro-

porcemi, plete ponožku a znuděným, ale konejšivým tónem promluví: „Vršek a spodek ji možná připomínají, ale víte sám moc dobře, že rakev by neměla po stranách odshora dolů otvory, abyste mohl dýchat a já abych viděla, že nemáte žádné těžkosti...“

„Žádné těžkosti?“ Muž ležící v těsné, pohyb omezující bedně se začne znenadání smát. Žena najednou pustí očko, odloží pletení stranou a natáhne se pro papír a tužku.

„Žádné *těžkosti* v tomhle ďábelském zařízení?“ vyjekne muž mezi nepřírozeně pronikavými křečovitými výbuchy smíchu.

„Nezdá se, že jste fyzicky indisponován,“ odpoví mu důstojně, „a ležíte na čistém povrchu, můžete změnit pozici a hýbat rukama. Ohrádka je zcela jistě lepší než svěřací kazajka.“

„Ohrádka! *Takhle* tomu říkáte?“ Muž se nepřestává bezdůvodně smát. Sestra si ho prohlíží a ví, že si na něj musí dát pozor. Na tak podsaditého chlapíka byl až nepředvídatelně rychlý. A také vynalézavý. Dostal se skoro až k plotu.

Do téměř nepopsaného lékařského záznamu pana Kippersalta žena zapíše datum, čas a poznámku: *Pacient propuká v hysterický smích*. V dřívějším záznamu stojí, že se pan Kippersalt bránil ze všech sil, aby si nemusel obléct šedou vlněnou uniformu, a že jeho vlastní šaty byly uloženy do úschovny; že odmítl jídlo; že je jeho moč světlá a čirá; že se vyprazdňuje bez obtíží a že vypadá udržovaně; že nemá zdeformovanou hlavu, trup ani končetiny; že projevuje známky inteligence a že používá kapesník.

„Ohrádka, tím myslíte, že mě zbavujete svobody?“ Jeho znepokojivý smích utichá. Na střední věk docela pohledný muž

vojáckého typu prsty zkopíruje konturu kníru, jako by se chtěl uklidnit anebo zamyslet. „Kdy mě pustíte ven?“

„Až si vás prohlédne doktor.“ Sestra si je jistá, že to bude po podání chloralhydrátu. Doktor ústavu pro choromyslné, sám závislý na opiu a jiných látkách, o pacienty nejeví zájem, až na chvíle, kdy jim podává léky.

„Doktor? *Já* jsem doktor!“ Psychicky vyšinutý muž se znovu začne burácivě smát.

Sestra píše: *Trvá na svých velkolepých představách.* Odloží spis a znovu se pustí do pletení. Zatočit patu ponožky dokáže být pěkně otravné, ale tak to chodí, když jste manželka ředitele psychiatrické léčebny: neustále musíte dělat pět věcí najednou, nikdy nemáte chvíli na to si oddechnout, jít na procházku nebo si přečíst noviny. Na sestřičky se musí dohlížet stejně často jako na pacienty; vliv modernější zdravotní péče sem nedošel a výpomoc je v lepším případě negramotná, v horším trpí nějakou neřestí, většinou nadměrným pitím alkoholu.

Oddychne si. Snaží se chytit očko tam, kde přestala, a odpoví trochu ostřejším tónem: „Doktor? To ale není pravda, pane Kippersalte. Ve vašem záznamu se jasně píše, že jste majitel obchodu.“

„Já se nejmenuji Kippersalt! Nejsem ten, kdo říkáte! Proč nikdo v této příšerné instituci nechápe, že jsem se sem dostal kvůli nějakému absurdnímu nedorozumění?“

Vrchní sestra cítí, jak se na ni muž ležící v bedně podobné rakvi dívá, a poněkud znaveně se na něj usměje. „Pane Kippersalte, během třiceti let, co tu pracuji, jsem zažila mnoho pacientů,

kterí si mysleli, že tu jsou omylem, ale nikdy tomu tak ve skutečnosti nebylo.“ Jak by mohlo, když byly za pacienty vypláceny nezanedbatelné peněžní částky? „Kupříkladu ušlechtilý muž jako vy. Mnoho se jich tu vydávalo za Napoleona, ale měli jsme tu i prince Alberta, sira Waltera Drakea, a dokonce i Williama Shakespeara...”

„Já vám ale říkám *pravdu*!“

„... a některé z těchto ubohých zmatených duší se nakonec vyléčily,“ pokračuje sestra, nevnímajíc mužovo přerušení, „ale někteří tu musejí zůstat. To byste chtěl, pane Kippersalte? Zůstat tu do konce života?“

„Moje jméno není Kippersalt! Jmenuji se Watson!“ I přes mříže žena vidí, jak se mu ježí knír.

Na to mu mile, ale poněkud výsměšně odpoví: „Na jiném oddělení máme Sherlocka Holmese. Zajímaloby mě, jestli by vám to dosvědčil.“

„Jste blázen! Říkám vám, že *jsm* John Watson, lékař a spisovatel! Jediné, co musíte udělat, je zatelefonovat do Scotland Yardu...”

Zatelefonovat? Jako kdyby někdo tak daleko na sever od Londýna někdy viděl tak moderní vynález. Jen zavolat do Scotland Yardu? Opět ty jeho velkolepé představy.

„... a vyžádat si inspektora Lestradea. Ten mou identitu potvrdí...”

„Nesmysl,“ zamumlá sestra. „Nesmysl.“ On si vážně myslí, že se na něj doktor bude někde vyptávat, pustí ho na svobodu a pak bude muset vrátit značnou sumu peněz? Ten muž blouz-

ní. „Tiše už. Tiše.“ Šeptá mu, jako by uklidňovala dítě. Je zne-
pokožená, protože taková rozvášněnost může vést k zánětu
mozkových blan, pokud se brzy neuklidní. Už je to dva dny
a pan Kippersalt ještě nepřestal vykřikovat. Opravdu smutný
případ. Vrchní sestra už viděla mnoho šílenců, ale pana Kip-
persalta je jí obzvláště líto. Zdá se totiž, že kdyby měl rozum,
byl by to hodný člověk.

KAPITOLA PRVNÍ

Je těžké si pro sebe vybrat nové jméno. Řekla bych, že dokonce těžší než vybrat jméno pro dítě, protože člověk sám sebe už dobře zná, kdežto s nemluvnětem se teprve seznamuje při narození. Máma mě určitě pojmenovala „Enola“, což pozpátku znamená *alone*, *sama*, z nějakého uměleckého rozmaru.

Nemysli na mámu.

Ačkoli z obličeje už se mi pomalu vytrácela velká modřina, to samé nešlo říci o mých pocitech, které byly stále bolavé. Proto jsem se na první březnový slunečný den roku 1889 rozhodla zůstat ve svém pokoji. Seděla jsem u otevřeného okna (po dlouhé zimě jsem uvítala čerstvý vzduch – i když jen v londýnské verzi) s tužkou a papírem v ruce a dívala se do rušné ulice East Endu. Dění pode mnou upoutalo mou pozornost. Ulicí procházelo stádo ovcí a všichni projíždějící, včetně koňských povozů s uhlím, dvoukoláků tažených osly a kárek s ovocem a zeleninou, se museli zastavit. Slyšela jsem, jak si

vozkové vzájemně nadávají. Armádní náboráři v červených kabátech a jiní povaleči pobaveně přihlíželi, a otrhaná holčička, která vedla slepého žebráka, se snažila prokličkovat dopravní zácpou. Zvědavé děti ulice šplhaly na kandelábry, aby lépe viděly, a ženy ve špinavých šátcích spěchaly za svými povinnostmi.

Ony, ty těžce přepracované ženy z chudinských čtvrtí, měly kam jít. Na rozdíl ode mě.

Podívala jsem se na papír, který mi ležel na klíně, a přečetla jsem, co jsem napsala:

Enola Holmesová

Rychle jsem to přeškrtnla, svoje vlastní jméno, které jsem v žádném případě nemohla používat. Mí bratři Mycroft a Sherlock mě totiž nesmí najít. Chtějí nade mnou získat kontrolu a proměnit mě lekcemi zpívání a podobnými nesmysly tak, abych se mohla stát ozdobou vznešené společnosti. Což by ze zákona mohli. Donutit mě jít do internátní školy. Anebo do kláštera, sirotčince, do dívčí akademie malování porcelánu, zkrátka kamkoli si zamanou. Mycroft, ten starší, by mě mohl klidně nechat doživotně zavřít do blázince. Na to byl zapotřebí jen podpis dvou lékařů, z nichž jeden by byl ten „cvokař“, který je vždy rád za peníze, co za pacienty dostává. A pak by se ještě musel podepsat sám Mycroft, ale já mu nic podobného nehodlám dovolit.

Napsala jsem:

Ivy Meshlová

Jméno, které jsem používala od chvíle, co jsem před půl rokem uprchla. „Ivy“ neboli břečtan v květomluvě znamená věrnost a „Meshlová“ je hra s příjmením „Holmesová“ – *Holmesová, mesová Hol, Meshlová*. To jméno se mi líbilo a moc jsem si přála, abych si ho mohla nechat, ale bála jsem se. Zjistila jsem totiž, že Sherlock věděl, že používám Ivy jako šifru pro komunikaci s mámou přes rubriku osobních zpráv.

Co ještě o mně můj geniální bratr Sherlock věděl? Ten, který mě, na rozdíl od zavalitého Mycrofta, opravdu naháněl. Co se ještě během našich velmi nepravidelných setkání dozvěděl?

Napsala jsem:

Ví, že se mu podobám.

Ví, že umím lézt po stromech.

Ví, že jezdím na bicyklu.

Ví, že se přestrojuji za vdovu.

Ví, že se přestrojuji za chudou ženu, co prodává vyšívané kapesníky.

Ví, že se přestrojuji za jeptišku.

Ví, že jsem dávala jídlo a deky chudým.

Ví, že v korzetu nosím díku.

Ví, že jsem objevila dvě pohřešované osoby.

Ví, že jsem policii přivedla na stopu dvou zločinců.

Ví, že jsem dvakrát vtrhla do jeho bytu na Baker Street.

Ví, že používám jméno Ivy.

Je nutno brát v potaz, že od doktora Watsona ví, že mladá dáma jménem Ivy Meshlová pracovala pro prvního vědeckého investigátora.

U posledního bodu jsem vzdychla, protože doktora Watsona jsem obdivovala, i když jsem ho potkala jen třikrát: poprvé, když přišel na konzultaci do kanceláře investigátora – profesionálního hledače pohřešovaných osob – kvůli svému příteli Sherlocku Holmesovi; podruhé, když jsem za ním přišla se na něco zeptat a on mi dal bromid na bolest hlavy; a potřetí, když jsem mu svěřila do péče raněnou slečnu. Doktor Watson byl synonymem pro galantního statného anglického gentlemana, ochotného pomoci komukoli. Měla jsem ho moc ráda, skoro stejně jako svého bratra. Sherlocka jsem navzdory všemu zbožňovala, ačkoli jsem ho znala především z velmi slavných příběhů, které o něm sepsal jeho přítel Watson a které jsem četla tak dychtivě jako nikdo jiný v celé Anglii.

Proč se zdá, že zrovna ti, na kterých mi nejvíc záleží, jsou mojí zkárou?

Vzdychla jsem, sevřela rty a několika tlustými čarami tužkou jsem přeškrtnula jméno *Ivy Meshlová*.

Co teď?

Nevyvádělo mě z míry jen to, že si musím vybrat nové jméno, ale také zásadní problém, co dělat dál a kým být. Za jakou ženu jsem se měla převléknout tentokrát? Měla jsem být prostá Marie nebo Zuzana? Jak nezajímavé. Jenže má oblíbená květinová jména jako například Rosemary, symbol vzpomínek,

nebo Violet, symbol skryté krásy a počestnosti, nepřicházela v úvahu, protože Sherlock věděl o našem kódu s mámou.

Nemohla jsem použít ani svá prostřední jména, protože měla zcela jasný aristokratický nádech. Byla jsem pokřtěná jako Enola Eudoria Hadassah Holmesová. Enola E. H. Holmesová – E. E. H. H. Eehhh. To přesně vystihuje, jak se cítím. Hadassah bylo jméno otcovy zesnulé sestry, které by Sherlock okamžitě poznal, a o Eudorii nemůže být řeč, protože to je křestní jméno naší matky.

Ne, že bych zrovna toužila po tom stylizovat se do své matky.

Anebo ano?

„Hrom do toho!“ zaklela jsem a napsala:

Violet Vernetová

Vernetová bylo jméno mé matky za svobodna, což by Sherlock opět poznal. Ale co takhle pozpátku?

Tenrev

To mi nesedí. Možná kdybych si trochu pohrála s písmeny?

Netver

Never, nikdy

Every, každý

Ever, vždycky

Vždycky co?

Vždycky sama?

Vždycky opuštěná?

Vždycky vzdorovitá, řekla jsem si přísně. *Navždycky být taková, jakou jsem*. Rebelka, snílek, investigátorka, hledačka ztracených. Napadlo mě, že abych se dostala ke zprávám, které ještě nebyly publikovány, mohla bych se ucházet o místo v nějakých novinách. Právě ve chvíli, kdy mi tato myšlenka bleskla hlavou, jsem na schodech uslyšela želví chůzi paní domácích. „Noviny, slečno Meshlová!“ hulákala ještě dřív, než došla ke dveřím. Paní Tupperová byla hluchá jako poleno, a tak jí zřejmě přišlo nezbytné dělat kolem sebe mnoho povyku.

Stačila jsem vstát a přejít pokoj, abych vyhodila vše, co jsem napsala, když zabouchala na dveře tak silně, že by svou přestí dokázala rozbít i ořech. „Noviny, slečno Meshlová!“ zakřičela mi do tváře, zrovna když jsem otevřela dveře.

„Děkuji, paní Tupperová.“ Samozřejmě mě nemohla slyšet, ale viděla, že se mi rty stácejí do něčeho, co se podobalo úsměvu, když jsem si od ní *Daily Telegraph* brala.

Neodešla však. Narovнала svou krátkou shrbenou postavu, jak nejlépe uměla, a upřela na mě svůj mdlý pohled. „Slečno Meshlová,“ přednesla suverénně, „vopravdu nejni dobrý, abyste se takhlenc zavírala. Ať už se stalo cokoliv, a nic mi do toho nejni, ale ať to bylo cokoliv, nemá cenu bejt pořád uvnitř. Dneska je hezkej den s trochou slunka a venku začíná jaro. Tak proč si nedáte čepec a nejdete aspoň na chvilku ven na vycházku...“